

lingens Betænkning fremgaae, hvilke Hensyn der i denne Henseende have ledet den. Det har tildeels været Hensynet til de Banffeligheder, den fandt ved at skæln mellem adskillige af de Anliggender, som meentes at kunne overlades Colonialraadets besluttende Myndighed, fra andre, med Hensyn til hvilke man meente, at det kun burde have en raadgivende Myndighed. Hovedgrunden til at de saaledes selv have ønsket en mindre Myndighed, end Regjeringen havde tiltænkt Colonialraadet, maa imidlertid søges i de under de nærværende Omstændigheder hinanden ofte modsatte Interesser mellem væsentlige Dele af Befolkningen, idet navnlig Arbejderbefolkningens Interesser oftere staae i Strid eller i det Mindste i en tilsyneladende Strid med Arbejdsgivernes eller Arbejdsherrens. Det er fornemmelig det, der har foranlediget, at man har troet, at det for Diebliffet var bedst, at Colonialraadet kun havde en raadgivende Myndighed, da den Tillid, som samtlige Dernes Beboere og navnlig Arbejderbefolkningen stedse har havt, og ogsaa efter Emancipationen har vedligeholdt til Regjeringen, navnlig til Hs. M. Kongen, gjør, at den Omstændighed, at Hs. M. Kongens endelige Bestemmelse dog bliver at forbeholde om alle Ting, afgiver den bedste Garantie i denne talrige Deel af Befolkningens Dine for, at deres Interesser blive tilbørligt varetagne. Regjeringen troer efter denne Udtalelse af de 10 Mænd at maatte slutte sig hertil. Der kan jo ikke være det allermindste imod at gaae frem i denne Henseende med den største Forsigtighed, da Sagens Natur tilfører, at i det Dieblif det skulde ansees hensigtsmæssigt igjen at give Colonialraadet en saadan større Myndighed, som af Regjeringen oprindeligt var tiltænkt at tilbyde det, vil det jo saameget snarere kunne skee, naar det fremgaaer af disse Forhandlinger, at Saadant har været Regjeringens oprindelige Hensigt. Jeg forudsætter, at et af de første Spørgsmaal, man vil opkaste sig, er det, hvoraf det kommer sig, at der ikke er forbeholdt Colonialraadet besluttende Myndighed med Hensyn til dets eget Budget, om jeg saa maa sige, det communale Budget, forsaavidt det vedkommer de communale Gjensande for Colonierne. Det har sin Grund

deri, som ogsaa vil fremgaae af Motiverne, at det har for Diebliffet viist sig, ikke at være gjørligt, at sammendrage de forskjellige Landkasser, hvoraf der nu er een for hver D, til een fælles Landkasse. Hvis der havde en fælles Landkasse for samtlige Der, vilde det være ganske naturligt ja uundgaaeligt, at der med Hensyn til denne Landkasses Midler og Betsatningen til den maatte tilkomme Colonialraadet i Forbindelse med Gouverneuren besluttende Myndighed, idetmindste af den samme Udstrækning, som den, der for Amternes Vedkommende finder Sted med Hensyn til Amtsrepartitionssfondene herhjemme. Men det vil sees af de meddeelte Oplysninger, at en saadan fælles Landkasse fortiden ikke eksisterer, og uagtet Regjeringen havde givet Anledning til, at det toges under Overveielse, om en saadan ikke kunne organiseres, saaledes at der allerede i det nærværende Colonialudkast kunde optages en Bestemmelse med Hensyn til Colonialraadets Raadighed over en saadan fælles Landkasse, har det ikke været anset iværksætteligt for Diebliffet, og der er ikke væsentlige Grunde, som tale for, at det vilde være meest tjenligt for og meest stemmende med Alles Interesser derude, at idetmindste de 2 Landkasser fremdeles bleve affondrede fra hinanden, idet Forholdene ere væsentligt forskellige paa een af Derne i Sammenligning med de to andre.

Det hele System, hvorpaa Lovudkastet grunder sig, findes væsentlig udtrykt i § 2. Det vil deraf sees, naar man sammenholder § 2 med § 3, at den overordnede Deel af den lovgivende Magt beroer i Overensstemmelse med Sagens Natur fremdeles hos Moderlandets Legislatur, Kongen og Rigsdagen i Forening, og hvad der derimod er undtaget fra den, fremtræder kun som Specialiteter, som Undtagelser, og det er det, som betegnes i § 2. Det vil der sees, at der er skjelnet mellem saadanne Anordninger, som angaae de for Danmark udgivne Loves Udvidelse til Besiddelserne, og Local-Anordningerne for Besiddelserne, som ere særegne for disse. Angaaende begge Slags Anordninger, som ere kaldte saaledes i Modsetning til Love, omtrent paa samme Maade, som man i Frankrig modsætter „ordonnances“